

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Pastisset revingut

Lo mejor que le puede pasar a un cruasán

Director: Paco Mir. Intèrprets: Pablo Carbonell, Nathalie Seseña, José Coronado, Marta Belaustegui. Espanya, 2003. Lauren, Xenon.

1. De què va? Pablo és un *hippy* mal de casa bé, esnifa, beu i fa el pendó malgrat tenir xicoteta, però un dia es veu embolicat en el segrest del seu germà gran...

2. Com va? Ni més ni menys com quan et serveixen a la cafeteria un *croissant* dur de pelar, revingut i que ni un bany en llet calenta refà. Paco Mir és el membre més actiu del Tricycle. Aquell grup que s'ha mort d'èxit amb el seu humor inofensiu que mai no ofèn ningú. I el tio Paco està de rebaixes. En principi contradiu la bona tradició cinematogràfica; que per ser un bon director de cinema va bé haver trepitjat abans el teatre. Exemples?: Orson Welles, Eisenstein, Patrice Chereau, per no citar Chaplin ni Keaton. Potser per falta de pràctica en dir coses interessants, el Mir es perd en aquesta comèdia tarambana i gamberra precisament quan, havent fet un parell de parides *made in Carbonell*, el guionista-director es posa transcendent. Gall en corral aliè, el Paco fa el que pot, que no es massa, per explicar una història ridícula, que per moments sembla evocar el morbo sociopolític de l'Stanley Kubrick a *Eyes Wide Shut*. Alça Manela! Favor que et fem, Paco. De res, noi. I records al Buenafuente que també treu el morro en el film.

3. I va: per a consumidors de comèdies intranscendents i fans del Carbonell.